

Micimackó

Új film

Színes, szinkronizált amerikai rajzfilm. A. A. Milne regénye nyomán, E. Shephard rajzainak felhasználásával írt és rendezte: Walter Reitherman és John Lounsbery.

Tulajdonképpen ez is már régóta hiányzott. Milne klasszikus műve, amelyhez nálunk Karinyth Frigyes sajtósági humorának frivol nyelvi leleményei is annyira kellettek, persze hogy meg kell elevenedjék. És ha a dolog Walt Disney-produkció, nem is szükséges bővebben kifejteni, miféle, milyen jellegű alkotásra is számíthatunk e Micimackó láttán.

Három, nagyon különböző időpontban készült, ha nem Walt Disneyről volna szó, azt mondanánk, meglepően egységes stílusú és hangulatú Micimackó-epizódot tartalmaz a mostanra, nyilván előzetes karácsonyi ajándékként hozták eljutott mozarab. Olyan tökéletes rajzfilmes adaptációt kínálva — Shephard-rajzok, Karinyth-nyelvezet — aminél nem is kell hívósabb, bájosabb, meggyőzőbb, a könyvbéli eredetihez hübb. És ráadásul még csak nem

is jó értelemben vett szolgai másoláson, egyetlen — még oly magas szakmai felkészültséggel elkészített — „filmre koppintásról”, holmi színvonalas kopirozásról sem beszélhetünk: ez a Micimackó a rajzfilmes trükktechnika számra, nagyon szellemesen alkalmazott elemével teremt meg a maga eredetiségét. Külön kiemelendő a Micimackó viharos napjából a csekély értelmű medve álmának bravúros megjelenítése, a mindenféle mézescsupros elefántok páratlanul fantáziadús csapatával. S emellett található a Disney-Micimackóban egy kiváló dramaturgiai ötlet is: mindhárom epizódban beépítetik az ürge figuráját, afféle speciális Milne-rezonorként — hiszen ő az, aki „nincs benne a könyvben”, miként ez ki is mondatik, ám hogy a filmváltozatnak léte igencsak előnyére válik, az vitathatatlan. Furán karakteres, sajátosságos vonzó Milne (nekünk: Milne—Karinyth) világa. Ez a film alig több mint egy bő órácska alatt mindezt plasztikus érzékelteti, sőt vissza is adja. Malackástul, Zsebibabástul, Fülel, Nyuszival, Kangával, meg a többiekkel együtt. Ennél több pedig nem kell az elégedett dícsérezhez.

D. L.

Hemmert János tárlata

A Móra Ferenc Múzeum Képtárában pénteken délután 4 órakor Szuromi Pál művészeti író nyitja meg Hemmert János festőművész visszatekintő tárlatát. A kiállítás a művész 1963—1988 között készült kollázs-képeit mutatja be. A katalógusban — többek között — ezt írja az alkotó: „Hálás vagyok a JATE Liliom utcai akkori klubvezetőségének, hogy első kollázs-kiállításomat engedélyezték. Ezt követően sorban a SZOTE-klubban, a konzervgyárban, az újságíróklubban és még sok más helyen rendeztem kamaratárlatokat. A vendégkönyvek bejegyzései alapján a társadalom elfogadta újszerű képeimet. Nem így a dél-alföldi szakma... Tíz évig mindenhol meghívtak, és nem vették be a képeimet. Azóta már tudom, milyen az, amikor valaki megtört művész. Az idők változásával a vélemény is változott. 1977-ben az olajipari dolgozók klubjában már a tízéves kollázsalkotásaimat a megyei zsűri elfogadta...”

A képviselő és a hallgatók

Beszélgetés Juratovics Aladárral a főiskolán

Két hete találkozott a Csongrád megyei képviselők egy csoportja a bölcsészettudományi kar képviselőivel. Az ott elhangzott — a felsőoktatás helyzetére és jövőjére vonatkozó — vélemények közül nagy port kavart Juratovics Aladár. Azóta két, az ő álláspontját erőteljesen bíráló írást is közzétettünk lapunkban, s azt is: a képviselőt meghívták a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára, hogy nyilvános vitában tisztázza álláspontját — hallgatók és oktatók előtt.

Az azóta eltelt időben is több levelet kapott az ügyben szerkesztőségünk. Legutóbb például egy nyílt levelet, amelyet a szegedi felsőoktatási intézmények hallgatói, oktatói, dolgozói közül 351-en írtak alá, s amelyben kifejtik, hogy számukra elfogadhatatlanok a képviselő nézetei.

Nos, közben eldőlt, hogy Juratovics Aladár — aki eleget tesz a meghívásnak — december 5-én, hétfőn délután 5 órakor találkozik a tanárképző főiskolán oktatókkal és hallgatókkal. E fórumról tudósítjuk majd olvasóinkat, abban a reményben, hogy a vitában elhangzottak alapján árnyaltabb és pontosabb képet alakíthatnak ki mindkét fél álláspontjáról.

„Ha kiindulsz Erdély felől...”

Zenei-irodalmi estet rendezett a „Magyarországra költözött romániai magyarok tiszteletére” november 29-én a November 7. Művelődési Ház. Az eufemisztikus fogalmazás talán azt jelentette, hogy az áttelepültek ingyen hallgathatták a műsort (a többiek 50 forintos belépőért), s a bevétel (számításaim szerint maximumán 4 ezer 500 forint körüli összeget) a menekültek megsegítésére utalták át. Belezai Zoltán festőművész egyik alkotását küldte, s árát ugyancsak az áttelepülőknek ajánlotta föl. (A kép még nem kelt el, megtekinthető a November 7. Művelődési Házban, „irányára” 3 ezer forint.)

A tervek szerint a műsor első felében a Liszt Ferenc Zeneiskola, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola, a Tömörkény István Zeneművészeti Szakközépiskola, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozata növendékei és tanárai, a szünet után a Szegedi Nemzeti Színház művészei léptek volna föl. Az elképzelés

Fagin úr lelkes bandája

A bandával kedden este találkoztam, negyed hat felé. A sötét és hideg téli estében nem tüntek nagyon félelmetesnek. Hangosnak annál inkább.

Az egyik felnőtt — *Korsósné Balogh Katalinnak* mondta magát, továbbá felügyelő tanárnak a Béke utcai iskolából — gondoskodott arról, hogy a banda kellőképpen védett helyen, meglehetősen biztonságban együtt legyen. Maga Fagin úr ugyan nem került elő, de rajta kívül tényleg mindenki.

Az egyik bandatag, már amennyire ez az éktelen zsvajban kivethető, *Palatinus Ferencnek* aposztrófálja személyét, vörös hajú, pöttömke és értelmes. Elmondja, hogy négyőjüket választotta ki, legvégül „a Tamás”, végül a *Szél Andorral* ők ketten maradtak.

— Mert a Palatinus formája olyan, azért...

Igy a banda. Kollektíven, egyhangúan.

Egy másik bandatag, bizonyos *Horváth Norbert* azt állítja, hogy a Gutenberg iskolából és hogy negyedik bé. Egy félelmetesen aranyos hangszíne, kis gondor leányzó meg, hogy *Jennifer* és *Szirmai* iskola. „Volt gyerek, aki már az első nap kiesett.”

Hiába, nehezen áll össze egy banda, kezdem belátni.

Porszász Ákos (Ságvári gyakorló, hetedik cé) szerint az ő első benyomása az volt, hogy a *Szél Andor* inkább. Viszont a *Feri*, mármint a *Palatinus* először. De mindketten. És ezt tudja a közönség is.

A kérdésre, vajon mennyire játékos színpadon, szigorú rend szerint, közönség előtt, igazi előadások, egymás után, a ban-

Bandatagok mindenfelé

da egy pillanatra elkomorult. „Először azt hittem, játék.” „De nem az.” „Kicsit untam is már.” „Aztán viszont, amikor...” És a banda a mondatra — „akkor, este, utána, sirtam” — fölzúdul. „En is, én is, én is.”

A premiért idézzük, meg ami azóta. „Csodálatos az egész.”

Közben *Noah Claypole* érkezik, ki szintén Fagin úr bandája körüli egyén. Benéz, megsimogatja egyik bandatag fejét és továbbáll, de előbb meghív egy nagyfröccsre. Nem könnyű odáig elérni. Fotós kollégánom a zúgástól szemléletmást némileg meggyőztört arccal jön elő a banda főhadiszállásáról. Szívárognak utána elő a többiek, ki a folyosóra. Mindjárt háromnegyed hat.

Király Eszter lép elő — ahhoz képest, hogy bandatag, igazán szép a szeme, és olyan kedves, mint egy igazi hölgy. Elmondja, mekkora kedvvel táncolnak, és hogy nem is lehet ebben igazán elfáradni. Pedig „volt, amikor teljesen elke-

seredtünk, mert a Tamás, nagyon kiborult volt.”

De „ő a legklasszabb rendező”. *Horváth Norbert* már beszámol arról, hogy a *Ruszt* is. „Föltett az Arbatra.” Hogy mi? A bandatagok csodálkoznak. Hogy hogy mi? Hát *Az Arbat gyermekei*. *Ribakov*. Bemutató január 5-én. „A Ruszt mondta, hogy nevessek, meg minden. És hogy majd beszél a szüleimmel.”

Hátulról mind erőteljesebb hangok. „Protekciónak” — erősíti föl valaki a szelső baloldaltól.

Szél Andor érkezik. Tizennégy perces vastapsot emleget. „Nem volt nehéz megszínálni, igazából, mert bennünk a lelkesedés.”

Váratlan és könyörtelen fordulat. Hangosbemondó. Felsőzlitás. Rövidesen, alig pár perc, hat órakor megkezdődik *Lionel Bart Olivérjének* soron következő előadása itt, a *Kisszínházban*, *Zilahy Tamás* rendezésében. Fagin úr, a zsebtolvajkirály lelkes bandája folytatja.

Domonkos László

Cikkünk visszhangja

Csalfa magyarázkodások

„Ki emelheti a kalapját?” címmel írást közzeltünk lapunk november 16-i számában arról, hogy a Minőségi Cipőgyár budapesti gyáregysége, kilépve a ringből, 4 milliárdos tartozással magára hagyta vidéki gyárait. A magukat becsapottnak érző szegediek nevében akkor telefonon kértünk interjút *Makai Attilánétól*, a Minő vezérigazgató-helyettesétől. A válasszal azonban a szegediek aligha értenek egyet. Legalábbis erre enged következtetni az a levél, amelyet *Cseh Lajosnétól*, a szegedi gyár dolgozójától kaptunk szerkesztőségünk:

„Úgy érzem, mint a szegedi gyár dolgozója, nem hagyhatom szó nélkül a *Makai Attiláné* vezérigazgató-helyettesessel folytatott beszélgetést, amelyben a szegedi gyárról adott helyzetképet. Arról, hogy kijátszottak bennünket, már volt némi érzésünk, mert abból a huzavonából, amellyel évek óta leválasunkat a központi gyártól keltették, éreztük, hogy mi nem járhatunk jól. Egem pofonvágott *Makai Attiláné* azon kijelentése, miszerint a szegedi gyár megszire elmarad a fővárositól.

A technológiában lett volna a hiba? — az ott felhangozott szellemi tőke ellenére? Az, hogy véleménye nem helytálló, igazolják évek óta visszamenőleg a mennyiségi és minőségi eredményeink.

A központ, illetve a vezérigazgató-helyettes rontja hitelünket azzal, hogy mi rosszból dolgoztunk, mint a pesti gyár. Akkor miért ragaszkodtak hozzánk, amikor le akarunk válni két alkalommal is — hiszen mi csak évek óta rontottuk a központ kiváló teljesítményét! *Makai Attiláné* hivatkozott a magasabb képzettségű dolgozókra és a „felhalmozódott” szellemi tőkére. Az utóbbit elismerem, legalább kétszer annyi szellemi tőke dől az íróasztal fölött, mint amennyire szükség lett volna. Példa rá mindjárt az én esetem is, mert azt a munkát, amit évek hosszú során át egyetemmel készítettem a központban legalább nyolcan csinálták, jóval nagyobb fizetésért és prémiumért. Ekkora apparátussal ha nem is jobban, de könnyebben megy a munka. A mi „szellemi tőkének” csak létszámban maradt el a központi mögött, no meg berben — ezt azonban a telefonbeszélgetésben elfelejtették megemlíteni. Azért, hogy pótoljuk a bérünkre vonatkozó mulasztásukat, a mi szellemi tőkének kiment túlórázni a szalagokra, délutános műszakot is vállalva, 14—16 órát is dolgozva naponta, hónapokon, éveken keresztül, sokszor szombaton és vasárnap is. Csak így volt közel annyi jövedelmünk, amit a központban 8 órai munkával meg... restek. *Makai Attiláné* alitását a magam részéről határozottan visszautasítom, a szegedi gyár lebecsülése ellen tiltakozom” — írja *Cseh Lajosné*

M T

Tavasza várvá

Nagy kérdés, melyikre! Talán, esetleg az 1989-esre? Bizonytalanságunk abból fakad, hogy több mint egy, évtized alatt nem sikerült helyreállítani a felsővárosi templom mellé épült rendház kertjét. A kolostorkertből legutóbb ez év júliusában irtunk, akkor úgy tűnt, végre történik valami. *Mohos Gábor*, a városi tanács egyik területpolitikusa a következőképpen nyilatkozott: „Augusztusban már elő lehet készíteni a terepet, majd ezután egy hónap alatt megépülhet a kert.”

Nem így történt! Leesett a hó, a föld fagyva lehetlenné teszi a munkálatokat. Egyelőre nem is forog a fejében ilyesmit senki. Egyedül *Kovács Mihály*, a felsővárosi templom plébánosa érzi magát roppant kínosan a kert miatt. A terület nem az egyházé, a tanácsé, ennek ellenére szívesen áldoznának pénz és energiát is a kertre. Nem rajtuk múlik!

Hát akkor kin? Ezzel az alapvető kérdéssel ültem be arra az egyeztető tárgyalásra, melyen a téma (természetesen) a kolostorkert volt. Szóval, még mindig egyeztetgetünk, tárgyalgatunk? Miért? Mint megtudom, a már elkészült tervet megtorpedózta az Országos Műemléki Felügyelőség. Ők ragaszkodnak ahhoz, hogy a kolostorkert barokk legyen. Szép óhaj, de az elképzelések körvonalai nem jöttek létre, ugyanis a tárgyaláson senki nem képviselte az OMF-et!

A téma felvezetője, *Fekete Zoltán* kertész-mérnök ezek után szemrehányások nélkül felüggőszhatta volna a megbeszélést. Ezzel azonban kétségelenné válik a további halogatás. Így annak az ódiomát is vállalva, hogy újra közbejövök, avatkozok az OMF, mégiscsak elmondta: válnak-e nyíltan az egybegyűl-

Trogmayer Ottó, a szegedi Móra Ferenc Múzeum igazgatója azt tartaná józnak, ha a kolostorkert nem zárt, belső udvar lenne, hanem pihenőkert, mely természetesen zárható. *Fekete Zoltán* terveit a barokk irányába módosít

hatók, díszítőelemekkel, játékos megoldásokkal. *Kiss Lajos* városi főépítész ugyancsak azt erősítette meg, hogy nem szabad beleszaladni a barokk kert misztifikált zsákutcájába. Barokk díszítőelemek természetesen felhasználhatók. A vázlatokon változtatni kellene, a kő, beton helyett legyen inkább kavics! Továbbá, a szögletes formákat nem árt lekerekíteni.

A városépítők, a városrendnokság képviselői is véleményt mondtak. Észrevételeik egybeesnek a fenti javaslatokkal. *Fekete Zoltán* hajlandóságot mutatott a tervek át-dolgozására, azzal a megjátszással, hogy semmi nem indokolja a barokk túlhajtását a kertben. A városi főépítész felajánlotta a tanács anyagi támogatását.

Mikor lesznek végleges tervek? Az ígéretek szerint még az idén. Ha... Ha az Országos Műemléki Felügyelőség is úgy akarja! A tereprendezési munkálatokat leghamarabb jövő tavasszal lehet elkezdni. Ha... Ha akadnak még olyanok, akik társadalmi munkában készek tonni valamit a Szent György tért.

Nézegetem *Fekete Zoltán* terveit. Szép pihenőkert van kilátásban. Bár már ott sétálhatnánk a levendulasövény, a páfrányfenyő, a japáncseresznye, a fűszernövényágyak mellett! Első lépésként ennyi!

És hol van az az „idea”, amit még a nyáron *Koczor György* építész megfogalmazott? El kell tudnunk képzelnünk, hogy a kolostorkertből kiköltözik a kollektív. Feltáratlan az altemplom, a kolostor pinccéje is érdekes lehet. A szakemberek azt is megfogalmazták, hogy a Szent György tér reprezentálhatná a felsővárosi karaktert. Mikor jutunk el ideig?

Talán valamelyik tavasz vagy őszi lehetővé teszi, hogy a kolostorkertben megtörténjen az első kapavágás. Mi az 1989-esben reménykedünk! Aztán jöhet a folytatás.

Bodzsár Erzsébet